

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: R. H.
X

proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2024, č. j. JMK 88659/2024,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce podle správních orgánů opakovaně stál na Zelném trhu v Brně mimo místo označené jako parkoviště. Žalobce namítá, že tam vždy pouze krátkodobě zastavil. Nechával totiž za oknem vizitku s kontaktními údaji. Podle správních orgánů však o krátkodobé zastavení nešlo. Soud s nimi souhlasí.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Magistrát města Brna („magistrát“) vydal rozhodnutí ze dne 10. 4. 2024, č. j. ODSČ-11110/22-103 („rozhodnutí magistrátu“), kterým shledal žalobce vinným ze spáchání hned

šesti přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Spočívaly v porušení § 39 odst. 5 *in fine* zákona o silničním provozu, podle kterého *je stání dovoleno jen na místech označených jako parkoviště*. Žalobce stál s vozidlem mimo místo označené jako parkoviště v prostoru pěší zóny v Brně na Zelném trhu (před budovou č. 300/5). Konkrétně se tak stalo:

- (1) dne 1. 4. 2022 ve 21:44,
- (2) dne 16. 4. 2022 v 11:35,
- (3) dne 17. 4. 2022 ve 2:34,
- (4) dne 27. 4. 2022 v 14:51,
- (5) dne 1. 7. 2022 ve 2:30, a
- (6) dne 1. 6. 2022 v 4:47.

Magistrát za to žalobci uložil pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

3. Žalobce předtím při jednání u magistrátu uváděl, že je z fotodokumentace pořízené městskou policií patrné, že vždy na palubní desce vozidla zanechal vizitku s kontaktními údaji. Jde o jeden ze způsobů, které podle judikatury Nejvyššího správního soudu postačují jako důkaz o tom, že vozidlo bylo pouze zastaveno a v jeho bezprostředním okolí se nachází řidič vozidla. Žalobce je rezidentem městské části Brno-střed (má příslušné vjezdové oprávnění). V ojedinělých případech potřebuje do místa bydliště či jeho blízkosti přijet s vozidlem a zastavit tam za účelem nastoupení/vystoupení osob nebo naložení/složení nákladu, jak to umožňuje zákon. Vždy se jedná o krátký časový úsek.
4. Magistrát se opřel hlavně o fotodokumentaci městské policie. K prvnímu přestupku fotografie pokrývají čas od 21:38 až 21:44. V případě druhého přestupku pokrývají čas od 11:23 do 11:30. U třetího 2:28 až 2:34. U čtvrtého 14:46 až 14:51. U pátého 2:23 až 2:29 a u šestého 4:33 až 4:46. Vozidlo vždy stálo na pozemní komunikaci na Zelném trhu v Brně před budovou č. 300/5 v místě, které nebylo označeno jako parkoviště. Ve všech případech stálo vedle vyhrazeného parkoviště. Nikdo se v něm nenacházel.
5. Ze spisu dále plyne, že v případě druhého přestupku policisté umístili na vůz technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla („botičku“). V čase 14:41 (tj. po více než třech hodinách) byla hlídka vyslána k jeho odstranění. Na místě byl žalobce, který hlídce sdělil, že s vozidlem na místě zaparkoval a s přestupkem nesouhlasil. Podobný scénář se opakoval u třetího přestupku. Hlídka byla tentokrát k odstranění botičky vyslána až dne 19. 4. 2022 v 13:20 hod. (tj. po skoro dvou a půl dnech). Na místě byl opět žalobce, který hlídce sdělil, že s vozidlem na místě zaparkoval a s přestupkem nesouhlasil. Opakovalo se to i u pátého přestupku. Hlídka byla tehdy vyslána k odstranění botičky v 9:20 (tj. po skoro sedmi hodinách). Žalobce, který doznal zaparkování vozidla, ani tentokrát s přestupkem nesouhlasil.
6. K námitkám žalobce magistrát nejprve odkázal na § 2 písm. o) zákona o silničním provozu. *Zastavit* podle něj znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení či složení nákladu. *Stáním* pak zákon rozumí uvedení vozidla do klidu nad dobu nezbytnou pro zastavení [§ 2 písm. n)].

7. Poté magistrát odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 134/2018-29 („rozsudek šestého senátu“). Žalobce sice ve vozidle umístil vizitku za čelním sklem, což tento rozsudek zmiňuje. To ale samo o sobě nedostačuje k závěru, že na daném místě jen zastavil, ale s vozidlem tam nestál. Ve dnech 16. 4., 17. 4. a 1. 7. měl navíc na autě botičku, kterou městská policie odstranila až po více jak třech či sedmi hodinách, resp. v případě ze dne 17. 4. dokonce až po dvou dnech. Ve zbývajících případech z fotodokumentace plyne, že se hlídka na místě vždy zdržela nejméně pět minut a žalobce nezastihla. Nespokojila se jen s rychlým nebo ledabylým nafocením vozidla (viz např. detailní snímek čelního skla v případě ze dne 1. 6.). Strážníky proto bylo nadbytečné vyslýchat jako svědky.
8. Podle magistrátu je podstatné, aby okolnosti objektivně nasvědčovaly krátkodobému odstavení vozidla. Vizitka odkazující na sídlo advokátní kanceláře v ulici X umístěná ve vozidle nacházejícím se na Zelném trhu jen stěží může napomoci k závěru, že by v místě docházelo k neprodlenému naložení/složení nákladu. Nebylo na místě, aby strážníci jen na základě takové vizitky (zjevné nikterak nesouvisející s místem stání vozidla) na místě zůstali několik desítek minut, aby ověřovali skutečnosti, které byly zjevné na první pohled – že vozidlo bylo uvedeno do klidu na dobu delší než nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob či k neprodlenému naložení a složení nákladu.
9. Magistrát znovu odkázal na rozsudek šestého senátu, podle kterého „[t]akto vytvořená překážka provozu je tedy přípustná pouze po omezenou dobu. Jestliže je takto vytvořená překážka provozu akceptovatelná po omezenou dobu, zákonodárce zjevně preferuje zajištění plynulosti provozu, ze kterého s ohledem na místní poměry dovoluje dočasnou výjimku v podobě umožnění uvedení vozidla do klidu. Takto chápanou výjimku je však *nutné vykládat a aplikovat zjevně restriktivně*, protože jinak by se jednalo o ohrožení plynulosti provozu.“
10. Žalobce tvrdil, že v místě pokaždé zastavil jen na nepatrnou chvíli, protože musel odběhnout pro něco domů – je rezidentem na adrese X. V některých případech v místě zastavil, aby vyzvedl kočku (k veterináři a zpět). V jiném případě pomáhal s nákupem nemocné mamince. V takovém případě nicméně není magistrátu zřejmé, proč vozidlo ponechal ve spíše vzdálenější části Zelného trhu a nikoliv – plánoval-li skutečně jen „odběhnutí“ – na mnohem bližším místě. Jinými slovy podle magistrátu žalobce ve všech případech prokazatelně uvedl vozidlo do klidu, přičemž se v jeho okolí nenacházel a žádné skutečnosti (zjistitelné v místě odstavení vozidla) nenasvědčovaly tomu, že by v místě došlo k zastavení (ve smyslu zákona o silničním provozu).
11. Žalobce také namítl, že nenaplnil materiální stránku přestupku. K tomu magistrát uvedl, že nenalezl žádné významné okolnosti, které by snižovaly míru porušení zájmu společnosti chráněného zákonem. Žalobce s vozidlem stál v prostoru, který je „primárně“ pro chodce. Stál tam po nezanedbatelnou dobu a opakovaně.
12. Žalobce se odvolal. Poukazoval na rozsudek šestého senátu a zdůrazňoval, že zanechal v autě kontaktní údaje, jak to tento judikát předvídá. Podle další judikatury Nejvyššího správního soudu přitom lze zastavit v městském prostředí až na 30 minut. V pěší zóně na Zelném trhu nikoho a nic neohrožoval. Netvořil překážku provozu. Zájem na plynulosti provozu byl minimální. Jako rezident měl povolený vjezd do pěší zóny a mohl tam proto zastavit na dobu nezbytně nutnou. Nenaplnil proto materiální stránku přestupku. Magistrát navíc

nezjistil, po jakou dobu s vozidlem na místě setrval. Doba, po kterou byla na autě botička, podle něj není relevantní.

13. Žalovaný ovšem rozhodnutím ze dne 18. 6. 2024, č. j. JMK 88659/2024 („rozhodnutí žalovaného“), zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí magistrátu potvrdil. Žalobce se výslovně a opakovaně doznal, že vozidla na daném místě zaparkoval. Z dokazování pak bez jakýchkoliv pochybností vyplývá, že šestkrát neoprávněně stál v pěší zóně mimo místa označená jako parkoviště. Protiprávní jednání žalobce ohrožuje zájem na bezpečnosti dopravního provozu a zájem na dodržování dopravního značení. Tím naplnil také materiální prvek přestupku. Nezjistily se žádné skutečnosti, které by činily tento skutek mimořádným ve smyslu snížení jeho materiální stránky pod míru předpokládanou pro přestupek.
14. K námitkám žalobce žalovaný zmínil, že se s nimi vypořádal již magistrát ve svém rozhodnutí. Citace rozsudku šestého senátu byla pro tuto věc přílehlavá. Při použití jeho obecných úvah na projednávaný případ nelze dojít k jinému závěru, než že vozidlo obviněného na místě stálo, a ne že tam jen zastavilo. Z fotodokumentace, založené do spisu vyplývá, že vozidlo bylo v klidu, avšak jeho řidič se v něm ani v dohledové vzdálenosti nenacházel. Stejně tak není patrné, že by probíhalo vykládání či nakládání vozidla. Žalovaný připomenul časové intervaly, ve kterých strážníci vozidlo žalobce v každém z celkově šesti případů nafotili. V průběhu této doby se v okolí vozidla nikdo, kdo by skládal náklad, nenacházel.
15. Jak vyplývá ze samotného množství spáchaných přestupků, žalobce na daném místě zjevně stává pravidelně včetně nočních hodin. Nejvyšší správní soud pro hodnocení uvedení vozidla do klidu jako zastavení operuje v první řadě s tím, že jeho řidič se nachází poblíž a s vozidlem může případně okamžitě odjet. Tato podmínka v případě žalobce evidentně splněna není. Pouhá vizitka z advokátní kanceláře umístěná na palubní desce vozidla nesignalizuje, že by mělo docházet k nakládání či vykládání věcí nebo osob, obzvláště o půl třetí ráno. Koneckonců sám žalobce v průběhu řízení nepřišel s žádnou konkrétní verzí toho, proč jeho vozidlo neoprávněně stálo v pěší zóně mimo vyhrazené parkoviště.

III. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

16. **Žalobce** namítá, že správní orgány se ani v jednom stupni dostatečně nevypořádaly s námitkami a argumenty, jenž předložil. Odůvodnění rozhodnutí se zakládá na domněnkách a fabulacích správního orgánu, nikoliv na relevantních důkazech a věcných argumentech.
17. Judikatura počítá s možností zastavení na dobu nezbytně nutnou a popisuje dva možné způsoby takového zastavení: (a) pokud řidič zůstane v bezprostřední blízkosti vozidla, nebo (b) pokud zanechá zapnutá výstražná světla nebo zanechá lístek s kontaktními údaji na řidiče, což je přesně to, co žalobce učinil. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 6. 2016, č. j. 20 A 2/2015-19 („ostravský rozsudek“), žalobce dodává, že je nezbytné odpovědět na otázku, zda žalobce překročil dobu nezbytně nutnou k neprodlenému složení nákladu, či nikoli. Při zastavení v pěší zóně na dobu nezbytně nutnou v místě, kde jako rezident má povolený vjezd právě za tímto účelem, je zájem společnosti na plynulosti provozu minimální. Z toho vyplývá, že pokud tu není zájem společnosti na sankcionování podobného jednání, pak není splněn materiální znak přestupku.
18. Správní orgán souhlasí s výše uvedenou judikaturou, ovšem poněkud rozporuplně přidává další povinnost pro řidiče, který zanechal lístek na palubní desce vozidla – že se v blízkosti vozidla nenacházejí žádné osoby. Nicméně rozsudek šestého senátu zmiňuje, že lze buďto

zanechat lístek nebo se v blízkosti musí nacházet osoby. Tyto podmínky však nemusejí být splněny kumulativně.

19. Správní orgán absolutně ignoroval důvody, pro které žalobce v pěší zóně s vozidlem zastavil. Žalobce je v daném místě rezident, disponuje tudíž patřičným oprávněním pro vjezd do předmětné pěší zóny. Smysl a účel povolení, ostatně jako i účel a smysl zákona spočívá v tom, aby jako osoba bydlící v dané lokalitě mohl plně využívat svá práva k dané nemovitosti. Důvody pro jeho ojedinělá zastavení jsou mimo jiné doprovod matky žalobce do zdravotnického zařízení, vyzvednutí koček žalobce pro převoz k veterináři, nebo běžné potřeby domácnosti jako je odnos nákupu, ač už vlastního či pro matku žalobce apod. Představa, že žalobce může vjet do pěší zóny k místu svého bydliště, ale bez pomoci další osoby již nesmí opustit vozidlo, odporuje smyslu toho, proč vůbec vjezd do pěší zóny má.
20. Správní orgán dostatečně nezjistil skutkový stav. Ze spisového materiálu je zřejmé, že správní orgán nezjistil, po jakou dobu žalobce s vozidlem na místě po uvedení vozidla do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení a vystoupení setrval. Z fotodokumentace pořízené strážníky také není jasně vidět palubní deska vozidla. Frontální fotografie pořídili z nesprávného úhlu. Nebyl tak vidět lísteček, který zanechal na palubní desce vozidla na straně řidiče. Ten obsahoval kontaktní údaje na žalobce a informaci, že se nachází v blízkosti vozidla.
21. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2017, č. j. 2 As 159/2016-36 („rozsudek druhého senátu“), pak žalobce namítá, že postačí, pokud poukáže na možné jiné (reálné) varianty rozhodného skutkového děje, jež se dokazováním nevyvrátily, aby byl v řízení před soudem úspěšný.
22. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2015, č. j. 7 As 63/2015-29, pak žalobce dodává, že jednání, které má sice formální znaky přestupku, ale neporušuje nebo neohrožuje zájem společnosti, není přestupkem.
23. **Žalovaný** v reakci na žalobu uvedl, že námitky žalobce jsou totožné s odvolacími námitkami, proto odkázal na své rozhodnutí.

IV. Posouzení věci

24. Žaloba *není důvodná*.
25. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce ve všech šesti případech zaparkoval svůj vůz na stejném místě mimo parkoviště na Zelném trhu v Brně. Není také sporu o tom, že nechával za oknem vizitku advokátní kanceláře, kde pracuje, s kontaktními údaji. Spor je o tom, zda tam jen zastavil, nebo stál. Pokud tam totiž stál, tak by tím porušil § 39 odst. 5 *in fine* zákona o silničním provozu, podle něž je stání dovoleno jen na místech označených jako parkoviště. Spáchal by tak přestupek. Jestliže by však šlo o pouhé zastavení, pak by zákon neporušil.
26. Stáním se přitom rozumí uvedení vozidla do klidu nad dobu nezbytnou pro zastavení [§ 2 písm. n) zákona o silničním provozu]. A zastavením je uvedení vozidla do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu [§ 2 písm. o) zákona o silničním provozu].
27. Jak rozeznat zastavení od stání vysvětluje rozsudek šestého senátu, o jehož výkladu je také mezi účastníky řízení sporu. Podle rozsudku šestého senátu (body 12 a 13):

„[z] citované úpravy tedy vyplývá, že o zastavení se jedná pouze tehdy, pokud je vozidlo uvedeno do klidu na dobu nezbytně nutnou k tam vyjmenovaným účelům, přičemž podmínku nezbytně nutné doby Nejvyšší správní soud ve vztahu k určení maximálního přípustného času spojuje i s otázkou zjevnosti naplnění účelu tohoto uvedení vozidla do klidu, a to s ohledem na skutečnost, že zastavené vozidlo představuje překážku v provozu, která je však s ohledem na místní poměry a při zvážení okolností situace povolena, a to právě pro výše uvedený omezený účel. Takto vytvořená překážka provozu je tedy přípustná pouze po omezenou dobu. Jestliže je takto vytvořená překážka provozu akceptovatelná po omezenou dobu, zákonodárce zjevně preferuje zajištění plynulosti provozu, ze kterého s ohledem na místní poměry dovoluje dočasnou výjimku v podobě umožnění uvedení vozidla do klidu. Takto chápanou výjimku je však nutné vykládat a aplikovat zjevně restriktivně, protože jinak by se jednalo o ohrožení plynulosti provozu.

Jinými slovy pokud není zjevné, že se jedná o uvedení vozidla do klidu za účelem neprodleného nastoupení, vystoupení osob nebo neprodleného naložení či složení nákladu, nemůže se jednat o zastavení. Podle Nejvyššího správního soudu přitom připadají v úvahu dvě možné situace, kdy se bude jednat o zastavení dle zákona o silničním provozu. První je případ, kdy řidič vozidlo uvede do klidu, přičemž zůstává nadále ve vozidle či v jeho bezprostředním okolí, kdy může v případě nutnosti jednat a vozidlo, které fakticky tvoří překážku provozu, odvést; v takovém případě je zjevně splněno to, že takto zastavené vozidlo netvoří zásadní překážku plynulosti provozu, neboť řidič takového vozidla je může ihned odvést. Ve druhém případě řidič vozidlo rovněž uvede do klidu, avšak opustí je na větší vzdálenost, takže je ztratí ze svého dohledu; v takovém případě však musí být z dalších okolností případu zjevné, že se jedná o nezbytné uvedení do klidu pro neprodlené naložení či složení nákladu, nebo o neprodlené nastoupení, a to např. tím, že u takového vozidla je umístěn náklad a je z okolností zjevné, že probíhá jeho naložení či složení, popř. že u vozidla stojí osoby, které mají nastoupit či vystoupit do takového vozidla, nebo vozidlo je jinak označeno tak, že je zřejmé, že došlo ke krátkodobému uvedení do klidu (využitím výstražných světel nebo zanecháním lístku s kontaktními údaji na řidiče). Takovéto zastavení bude z povahy věci delší než v případě situace, kdy je řidič na místě a dochází k okamžitému nastoupení či naložení nebo skládání. K určení limitního časového úseku takového stání se přitom Nejvyšší správní soud již vyjádřil, a to v rozsudku ze dne 15. 6. 2017, č. j. 2 As 159/2016 – 36, podle kterého „Zastavení na dobu cca 30 minut (mezi 23.30 a cca 0.00, resp. 0.05 hod.) je u osobního vozidla v městském prostředí nutno považovat za běžných okolností za dobu na samé horní hranici obvykle představitelného zastavení, má-li se jednat o uvedení vozidla do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu, jak stanoví § 2 písm. o) zákona o silničním provozu.“ Samotnou délku času uvedení vozidla do klidu (tj. výše uvedených 30 minut) tak nelze vnímat absolutně (či samu o sobě), nýbrž vždy musí být současně splněny podmínky zjevnosti uvedení vozidla do klidu na nezbytně nutnou dobu k neprodlenému nastoupení, vystoupení osob nebo k neprodlenému naložení či složení nákladu.“

28. Soud hned úvodem předesílá, že se ztotožňuje s pohledem žalovaného, že žalobce má zjevně dlouhodobě ve zvyku stát na daném místě vedle parkoviště na Zelném trhu. A spoléhá se na to, že mu k tomu bude postačovat vizitka za oknem. Podle soudu tím ovšem zkresluje principy, na kterých rozsudek šestého senátu stojí, resp. se je snaží zneužít.
29. Jak z rozsudku šestého senátu reálně plyne, zastavení má vždy být výjimkou. K této výjimce je navíc třeba přistupovat opravdu restriktivně. Je přitom důležité zdůraznit hlavní východisko rozsudku šestého senátu – aby mohlo jít o zastavení, musí být zjevné, že se jedná o uvedení vozidla do klidu za účelem neprodleného nastoupení, vystoupení osob nebo neprodleného naložení či složení nákladu. Pokud taková zjevnost chybí, nebude se

jednat o zastavení. V okolnostech tohoto případu, které spadají do druhé kategorie zmíněné v rozsudku šestého senátu, proto musí být také z dalších okolností *zjevné*, že se jedná o nezbytné uvedení do klidu pro neprodlené naložení či složení nákladu, nebo o neprodlené nastoupení.

30. Závěry rozsudku šestého senátu jistě nelze interpretovat tak, jak se o to snaží žalobce, tedy že by podmínku zjevnosti zastavení bylo možné vždy považovat za splněnou, pokud řidič vozidla zanechá za předním sklem lísteček s kontaktními údaji. Tuto variantu spolu s možností využití výstražných světel Nejvyšší správní sud uvádí v závorce jako možné indicie toho, že řidič se svým vozidlem na místě pouze zastavil. Vždy ovšem bude záležet také na dalších okolnostech konkrétního případu. Rozsudek šestého senátu i v závěru znovu opakuje podmínku *zjevnosti* uvedení vozidla do klidu na nezbytně nutnou dobu. A v tomto kontextu jde o to, zda žalobce označil vozidlo tak, že je zřejmé, že došlo ke krátkodobému uvedení do klidu.
31. Z okolností této věci podle soudu plyne, že žalobce tuto podmínku zjevnosti uvedení vozidla do klidu na nezbytně nutnou dobu nesplnil. Městská policie se ve všech případech u vozu několik minut zdržela a pořizovala fotodokumentaci vozidla stojícího mimo parkoviště. Ani v jednom případě se k němu žalobce nevrátil, z čehož lze dovozovat, že tam parkoval vždy delší dobu. Ve třech případech – konkrétně ve dnech 16. 4., 17. 4. a 1. 7. – měl navíc na autě botičku, kterou městská policie odstranila až po více jak třech či sedmi hodinách a dne 17. 4. dokonce až po dvou dnech. Podle soudu to je oproti námitce žalobce velmi relevantní. Plyne z toho, že žalobce (ve smyslu ostravského rozsudku) zanechal auto stát mimo parkoviště daleko za hranicí doby, kterou by bylo možné považovat za rozumnou.
32. Dalším důvodem, pro který se soudu opravdu nezdá, že by žalobce se svým vozem na daném místě vždy jen zastavoval, ale že ho tam spíše nechával běžně stávat, je okolnost, na níž upozornil magistrát a žalobce ji v průběhu řízení nezpochybnil – pokud žalobce jako rezident může vjet do pěší zóny s ohledem na své rezidenství na ulici X, tak se opravdu nezdá být rozumné, aby pravidelně zastavoval na nezbytně krátkou dobu za některým z účelů podle § 2 písm. o) zákona o silničním provozu na stále stejném místě na Zelném trhu. Z těchto důvodů také mj. neobstojí námitka žalobce, že magistrát neprokázal, jak dlouho vlastně na daném místě stál, resp. že to nezjišťovali strážníci městské policie. Soud souhlasí se žalovaným, že jim muselo být zjevné, že vozidlo zaparkované na daném místě nezastavilo, ale že reálně stálo mimo vymezené parkoviště. Jinými slovy perspektivou rozsudku šestého senátu nebylo zjevné, že se jedná o nezbytné uvedení do klidu pro neprodlené naložení či složení nákladu, nebo o neprodlené nastoupení. Skutkový stav tedy byl v této věci zjištěn dostatečně.
33. Soud také souhlasí se žalovaným, že žalobce nenabídl žádnou verzi, o které by se dalo hovořit jako o jiném možném skutkovém ději, který by vedl k pochybnostem o tom, že na daném místě vedle parkoviště stál. Jeho velmi obecným a blíže neupřesněným (natož doloženým) tvrzením, že vyzvedával kočku, aby ji vzal k veterináři a zpět, nebo že pomáhal s nákupem mamince, soud neuvěřil. Žalobce nespecifikoval, kdy přesně to měl činit. Soud v té souvislosti připomíná, že kromě tří výše zmíněných případů s botičkou, šlo ve dnech 1. 4. 2022 a 1. 6. 2022 o pozdní denní hodiny, ve kterých se zdá být málo pravděpodobné, že by uvedené činnosti prováděl. A žalobce opačnou verzi, která by to v potřebné míře konkrétnosti vyvracela, ani netvrdil. Nevztáhl to ani specificky ke dni 27. 4. 2022, kdy by to v odpoledních hodinách hypoteticky představitelné bylo. Žalobce tedy podle soudu reálně

ani nepoukázal na možné jiné (reálné) varianty rozhodného skutkového děje, které by mohly vést k úspěchu jeho žaloby ve smyslu rozsudku druhého senátu.

34. Přístup žalobce by se dal shrnout tak, že z restriktivní výjimky, kterou by mělo být zanechání kontaktních údajů v zastaveném vozidle, činí převažující zásadu. A snaží se své „parkování na vizitku“ ještě vměstnat do rozsahu pojmu zastavení vozidla. Tato snaha však nemůže být úspěšná. Soud doplňuje, že rozsudek šestého senátu jako příklad označení vozidla kromě zanechání lístku s kontaktními údaji na řidiče uvedl i využití výstražných světel. S ohledem na násobné zkušenosti žalobce s postihem za parkování na stále stejném místě by se dalo očekávat, že se jim žalobce – pokud by opravdu jen na daném místě zastavil – pokusí předejít, např. právě ještě využitím výstražných světel. To už by mohlo být pro strážníky určitou indicií o zastavení. Je však jedním dechem třeba dodat, že ani výstražná světla samozřejmě nelze zneužít podobným přístupem, jaký tu zaujal žalobce. Ani současně zapnutá výstražná světla a zanechaný lístek s kontaktními údaji totiž neučiní ze stání zastavení, pokud překročí nezbytně nutnou dobu ke splnění účelů v § 2 písm. o) zákona o silničním provozu.
35. Soud proto shrnuje, že žalobce podle něj ve všech šesti případech stál mimo místo označené jako parkoviště. A porušil tím § 39 odst. 5 *in fine* zákona o silničním provozu. Námitky žalobce, že na daném místě jen zastavil, nejsou důvodné.
36. Žalobce poté namítá, že jeho jednání nenaplnilo materiální stránku přestupku. Jinými slovy tedy tvrdí, že jeho protiprávní čin nebyl společensky škodlivý (§ 5 zákona o odpovědnosti za přestupky).
37. K otázce společenské škodlivosti přestupkového jednání (materiální stránce přestupku) se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně vyjadřoval. Například v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, dovodil, že „jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti“. Z tohoto rozsudku pak jako *obecné pravidlo* plyne, že „lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek“. Obdobně se Nejvyšší správní soud k těmto obecným principům přihlásil v rozsudcích ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011-81, či ze dne 12. 2. 2015, č. j. 3 As 92/2014-32.
38. V rozsudku ze dne 9. 4. 2015, č. j. 7 As 63/2015-29, dále uvedl: „Společenská nebezpečnost jednání, tedy materiální stránka přestupku, by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost předmětného jednání zásadním způsobem snižovaly. Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména: význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění.“

39. Soud podobně jako správní orgány v této věci nespatřuje žádné zvláštní okolnosti, které by z ní činily výjimečný případ, který by zasluhoval zvažování, zda jednání žalobce nebylo společensky škodlivé. Jde o naopak o případ běžného a opakovaného stání vozidla mimo místo vyznačené jako parkoviště. Na tom nic výjimečného či mimořádného není.
40. Ani námitka žalobce poukazující na nenaplnění materiální stránky přestupku proto není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

41. Soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl.
42. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
43. Soud již nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku jeho žalobě. Bezodkladně poté, co to bylo procesně možné, totiž přistoupil rovnou k meritornímu rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 26. září 2024

Martin Kopa, v. r.
samosoudce